

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Puskás István pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt I. rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Bita Judit ügyvéd (címe) által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2010. május 19. napján meghozott, 14.P.22.183/2009/16. számú ítélete ellen a felperesek részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az I. alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint, a II. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy a felperesek részére kirendelt Dr. Puskás István pártfogó ügyvéd (címe) munkadíját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperesek költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperesek keresetükben az I. rendű alperest személyenként 5 millió, a II. rendű alperest személyenként 1 millió - összesen 12 millió - forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni személyhez fűződő jogaik megsértésére hivatkozással. Előadásuk szerint az alperesi alkalmazottak 2008. szeptember 12-14. között a áruházban inzultálták őket, a vásárlótérből fenyegetve kitolták és kizavarták, trágár szavakkal illeték, emelt hangon közölve, hogy a lábukat ne tegyék be oda, és „menjenek a p...-ba”. Sérelmezték, hogy a II. rendű alperesi biztonsági cég alkalmazottai valótlanul azt állították róluk, hogy fürödtek az áruház mosdójában és egy bevásárlókocsiban aludtak.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Állítása szerint részéről jogellenes magatartás nem valósult meg, tagadta, hogy alkalmazottai a felperesek által állított módon viselkedtek. Arra is hivatkozott, hogy az alperesek között fennálló megbízási szerződés alapján az őrzési tevékenységet a II. rendű alperes látja el.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását indítványozta. Védekezése szerint alkalmazott vagyonőre távozásra szólította fel a hintaágyban, illetve bevásárlókocsiban alvó felpereseket, ami ez nem minősül jogellenes magatartásnak.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli, és kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül az I. rendű alperesnek 10.000, a II. rendű alperesnek 62.500 forint perköltséget fizessenek meg.

Az ítélet indokolásában a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ára, 84. § (1) bekezdés e) pontjára, 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére utalt és kiemelte, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdeke fűződik ahhoz, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Emiatt a felperesek terhére és érdekkörébe esett annak bizonyítása, hogy az alperesek bármelyike jogellenes magatartást tanúsított velük szemben, amellyel a felperesek személyiségi jogait, emberi méltóságát, becsületét megsértette. Megállapította, hogy a perbeli áruház őrző-védő feladatait szerződés alapján a II. rendű alperes látta el, tehát a felperesek és az I. rendű alperes között jogviszony nem jöhetett létre. Ennek ellenére a Ptk. 350. § (1) bekezdése értelmében a megbízó a megbízottal egyetemlegesen felelős, ezért a jogellenes magatartás felperesek részéről történő bizonyítása esetén mindkét alperes felelőssége megállapítható lenne.

Az ítélet indokolásában részletesen értékelt tanúvallomások alapján az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperesek egyike egy alkalommal a mintadarabként felállított hintaágyban, a másik alkalommal az áruház vásárlóterében, egy bevásárlókocsiban aludt. A biztonsági őr felébresztette az alvó felperest és tájékoztatta, hogy a hintaágy, illetve a bevásárlókocsi nem alvásra szolgál. Az őr a felpereseket nem érintette meg, az áruház vásárlóteréből 1-1,5 m távolságból kísért ki őket. Egyetlen olyan tanú sem volt, aki igazolta volna, hogy az áruházi alkalmazott bármelyik felperest testtel lökdöste volna, vagy kényszerítő magatartást tanúsított volna. Az őrök trágár, becsmérő, sértő, lealacsonyító

kifejezéseket sem használtak. A bíróság az „ezek” megfogalmazást sem minősítette diszkriminációs kijelentésnek.

A tanúvallomások alapján a bíróság azt is megállapította, hogy az egyik felperes a mosdóban lábat mosott, mosakodott, így a vevőszolgálathoz érkezett bejelentés folytán a biztonsági őr azon tájékoztatása a felperesek felé, hogy a mosdó nem lábmosásra szolgál, nem minősíthető a felpereseket sértő, lealacsonyító magatartásnak. Önmagában az, hogy a II. rendű alperesi biztonsági őrök az áruház elhagyására hívták fel a felpereseket, illetve arra, hogy vigyázzanak a kutyáikra, mert az áruház előtti padnál a kutyák a vásárlókat megijesztették, támadták, jogellenes magatartásnak nem tekinthető.

Mivel az elsőfokú bíróság jogellenes magatartás megvalósítását nem állapította meg, a felperesek kártérítési igényét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmük szerint összesen 12 millió forint kártérítés megfizetésére kötelezésüket.

Fenntartották azt az előadásukat, hogy 2008. szeptember 5-én a totálkárt szenvedett gépkocsijukban aludtak, majd az önkormányzattól hajléktalan szállóban való elhelyezésre kaptak ajánlatot, ott is tisztálkodtak és a ... áruházba jártak étkezni. 2008. szeptember 11-én a közeli közparkban a padon ültek, amikor az őr eltanácsolta őket onnan, mert zavarta őket a kutyájuk ugatása. A padról a közeli buszpályaudvarra mentek és ott aludtak. 2008. szeptember 12-én vásároltak két hálózszakot és abban aludtak, és ugyanígy töltötték az éjszakát szeptember 13-áról 14-ére virradóra is. A II. rendű alperes éjjel be akart menni az áruházba vásárolni, magához vette a bevásárlókocsit, de az őr nem engedte be, trágár szavakkal illette és az ujjával is mutogatott. 2008. szeptember 14-én újból felszólította őket három őr, hogy tegyék vissza az árut és távozzanak. Amikor kimentek ...val beszéltek, akinek elmesélték a történeteket, és őt kérték meg, hogy vásároljon részükre élelmet. Kérték nevezett tanúként történő meghallgatását.

Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlan ítéletet hozott, a tényállást érdekelt tanúk vallomására alapította. Ha a tanúk az eseményeket a valóságnak megfelelően adták volna elő, nem lett volna megkerülhető a felelősségre vonásuk. A felperesek azért nem tettek feljelentést az őket ért atrocitások miatt, mert megfélemlített helyzetben voltak.

Az I. és a II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Hangsúlyozták, hogy a felperesekkel szemben csak akkortól kezdve léptek fel, amikor a felperesek kutyái a járókelőket megrémítették, és emiatt a biztonsági őrökhöz fordultak. A felperesekre nézve nem tettek sértő, lealacsonyító kifejezéseket.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt tényállásból a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő jogi következtetéseket vont

le. A Fővárosi Ítéltábla az ítélet indokaival is egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg. Ez azt jelenti, hogy a bíróság a perben kizárólag a rendelkezésre álló adatok alapján dönthet. Nem indulhat ki abból a feltételezésből, hogy a biztonsági őrzést ellátó személyekre általában nem jellemző az udvarias viselkedés, vagy az irodalmi nyelv használata. Mindig a konkrét esetre vonatkozó bizonyítékokat kell mérlegelni. A bíróságnak is azt kellett vizsgálnia, hogy a felperesek kártérítési igényét alátámasztotta-e a perben feltárt bizonyítás anyaga.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a személyhez fűződő jog megsértéséből eredő kártérítést, mint jogkövetkezményt a Ptk. 84. § (1) bekezdése szabályozza, és ez a rendelkezés visszautal a szerződésen kívüli kártérítés általános szabályára, a Ptk. 339. § (1) bekezdésére. E jogszabályi rendelkezés kimondja, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A kártérítési felelősségre vonatkozó rendelkezést a Pp. 164. §-ával egybevetve, a károsult bizonyítási kötelezettsége körébe tartozik a jogellenes magatartás, valamint a kár, továbbá a magatartás és a kár közötti okozati összefüggés igazolása. Ha ezek az együttes feltételek igazoltak, a károkozó jogosult kimenteni magát, azonban csak akkor, ha bizonyítja, hogy a károkozásban felróhatóság nem terheli. A személyhez fűződő jogi perekben a jogellenes magatartás a személyiségi jog megsértése, a jelen esetben a jóhírnév, illetőleg a becsület megsértése. Amennyiben a per felperesei ezt nem tudják megfelelően igazolni, a kártérítési felelősség konjunktív elemeinek hiányában a kereset elutasításának van helye.

A megkeresett bíróság útján lefolytatott tanúbizonyítás, valamint a biztonsági őri jelentések adatai szerint megállapítható volt, hogy a biztonsági őrök nem azonnal reagáltak a felperesek által megvalósított magatartásokra, mert a konfliktus egy bizonyos „türelmi idő” elteltével alakult ki akkor, amikor a felperesek magatartása az I. rendű alperes működési rendjével olyan módon nem volt összeegyeztethető, hogy azt már a vásárlók is szóvá tették. Az elnéző, az autóbalesetet szenvedett felperesekkel szolidáris magatartás akkor nem volt már folytatható, amikor a ... áruházhoz vezető út mellett a padnál a felperesek kutyái miatt sor került az első konfliktusra. Ennek során a II. rendű alperesi biztonsági őrök a vásárlói érdeket tartották szem előtt és elfogadva a vásárlói panaszokat, hívták fel a felpereseket arra, hogy a kutyáik megfelelő fékentartásával ne riogassák a pad mellett elhaladókat. Ez a körülmény nem róható az alperesi biztonsági őrök - és így az alperesek - terhére.

A tanúk számot adtak arról is, hogy a felperesek éjszakai vásárlása, a mintául kitett hintaágyban, illetőleg a bevásárlókocsiban történő alvása, a szokásostól eltérő mosdóhasználat, mind olyan körülmények voltak, amelyekre a biztonsági őröknek reagálniuk kellett. Mindezekből következik, hogy az alperesi alkalmazottak jogszerű eljárást tanúsítottak, tekintettel arra, hogy a ... bevásárlóközpont alapvetően a vásárlói igények kiszolgálására hivatott, és ebbe nem tartozhat bele az éjszakai szállás céljára való igénybevétel eltűrése.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő ítéletének megváltoztatására.

A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 350. §-ára vonatkozó okfejtése indokolatlan volt, ugyanis a személyhez fűződő jog megsértésére irányuló igény elbírálása esetén - figyelemmel arra, hogy abszolút szerkezetű jogviszonyról van szó (a jogosulttal szemben mindenki más tartózkodásra kötelezett) - a szerződésből eredő jogviszonyra való utalás mellőzendő.

A Fővárosi Ítéltábla a pereszes felpereseket a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a perköltség viselésére. A jogi képviselők díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint állapította meg, a 4/A. § szerint árával növelten.

A felpereseket képviselő pártfogó ügyvéd díját illetően - a Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében - csak az állam általi költségviselés arányát állapította meg.

A pereszes felperesek személyes költségmentességben részesültek, így a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint az állam viseli.

Budapest, 2011. január 18.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k., Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitel  l:
tisztviselő